

Lk 5,1-11
Povolání Petra rybáře

1. čtení: Kazatel 9,7-10 ...Jdi, jez svůj chléb s radostí a popíjej své víno s dobrou myslí, neboť Bůh již dávno našel zalíbení ve tvém díle. ...

Kázání: Lukášovo evangelium 5,1-11 ..."Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný." ... Ježíš řekl Šimonovi: "Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi." ... Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním.

Bratři a sestry,

slyšeli jsme evangelium. V katolickém kostele by se po tom přečtení ozvalo: Chvála Tobě Kriste. My jsme v evangelickém kostele, ani to ne, jsme vedle kostela, protože v kostele je zima. Ale přece, nějak chápeme, že to, co je napsané v Bibli, v té jedné knížce Bible, které se říká Evangelium podle Lukáše, že to je něco důležitého. Že to je pro nás. Není to napsané k tomu, abychom věděli, co se stalo a jak se to stalo. Ale je to svědectví člověka o setkání s Bohem, které nás má přivést taky k setkání s Bohem. Takže k čemu nás chce přivést tohle povídání o Šimonu Petrovi, který lovil ryby a setkal se při tom s Bohem? Ale ještě dřív...k čemu to dovedlo jeho? Šimona Petra? Dál už mu budu říkat jen Petr.

Nevím, jak vy, ale já když čtu ty příběhy o setkání s Ježíšem, vždycky těm lidem závidím. Že to mohli prožít. Tváří v tvář se setkat s Bohem chodícím po zemi. No, tohle Petrovo setkání mu úplně zas tak nezávidím. Pro Petra to nebyl moc dobrý den. Začal už večer, kdy se vydal na jezero, na loď lovit ryby. Celou noc vzhůru, těžká práce...a nic. Celá probdělá noc k ničemu. Nechytili nic. Bude hlad? Rozhodně nebudou peníze. Co řekne žena? Petr byl ženatý. Je ráno, ještě je potřeba vyprat síť. Ty blbý sítě, který byly celou noc úplně k ničemu. A teď je ještě prát. Není to příjemný ráno. A pak si přijde Ježíš a kolem něho hromada lidí, kteří tak hrozně chtějí poslouchat to Ježíšovo Slovo Bóží. A jako na potvrzení si Ježíš vybere zrovna Petra, že by totiž rád si půjčil tu jeho loď, aby mohl k lidem líp mluvit. Petr je hodnej. A Ježíše už trochu zná. On mu před tím zachránil maminku jeho ženy. Vezme ho na loď. Když promluva skončí, zase po něm Ježíš něco chce. Tentokrát úplnou blbost. Teď zajed' na hlubinu a spust' síť. Blbost. Ježíši, takhle se to nedělá. Tady se ryby loví v noci. Ve dne nic nechytíš. Hele Ježíši, já mám za sebou celonoční šichtu, která stála za houby. Tak se prosímte nepleť do věci, kterým nerozumíš. Ty umíš hezky mluvit o Pánu Bohu, ale nekecej mi do rybaření. Bůh a rybaření, to jsou dvě dost vzdálené věci. Ale Petr je hodnej. Tak trochu z úcty: "Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím síť." A světe div se, zázrak. Plné síť.

Aha, Ty, Ježíši, neumíš jenom hezky povídat o Pánu Bohu. Tebe poslouchají i ryby. Ty máš co mluvit i do mých věcí. Do toho, čemu já rozumím. Ty, Ty jsi...doprčic, Ježíši, Ty jsi ...Ty jsi Bůh. "Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný."

Petr zažil tohle divné setkání s Bohem. Ježíš si vybere člověka. Ne naopak. Bůh člověka navštíví. Ne naopak. Bůh člověka obdaruje. Ne naopak. Člověk pozná, kdo je Bůh a člověk pozná, že je hříšný, že má k Bohu daleko. To je moc zvláštní postup. Bůh přichází, obdarovává a člověk poznává, jak na tom je. Mám pocit, že tady my děláme chybu. Že chceme nejdřív lidem říci, co dělají špatně, jak daleko jsou od Boha a pak jim nabídnout lék. Ale tady je to naopak. Nejdřív přichází Bůh. A obdarovává. Až když ten jeho příchod a dary rozpoznám, poznám taky, jak na tom jsem. Že totiž blbě.

A tak začnu žít jinak? Změním se? A chodit do kostela? Jenže ono to nejde. Většinou to nejde. A tak, pardon, ale: "Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný." Nemám na to, nedokážu to. Neumím změnit ani sám sebe.

A zase je to Bůh, ne my, kdo něco mění. Tím svým kouzelným: Neboj se. Neboj se Boha. Vždyť on Tě má rád. A neboj se ani sám sebe. Toho, že nejsi dobrý. Nejsi, jenom Bůh je opravdu dobrý. Ale ty se toho neboj. I přes to, jaký jsi...a taky právě proto, jaký jsi...máš v tomhle světě místo a máš úkol. "Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi."

Prosím, odhlédněte od toho, jak hrozně to zní dneska: Budeš lovit lidi. To je hrůza. Nikdo nechce být lapen a uloven jako ryba a pak jako ryba sežrán. Ten obraz je v něčem jiném. Tak jako vytahuješ ryby z vody, budeš vytahovat lidi topící se v tomhle světě. Ty lidi, pro které je tenhle svět příliš hlubokou vodou, ve které život nevládají. Budeš lovit lidi, to znamená: budeš tahat lidi z bryndy. Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním. Zázrak.

Zázrak. O tom bych tu rád ještě promluvil, protože s těma zázrakama máme někdy problém. Já teda jo. Protože zázraky dělat neumím. A ono se jich tam stalo několik. Ten první, toho si ani nevšimneme. To je hned na začátku. Jednou se na něj lidé tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tak to taky neumím. Neumím promluvit tak, aby se lidé tlačili, že chtějí slyšet Boží slovo. No, zázrak.

Ale pak ty ryby. Co s těma rybama? To totiž taky neumím. To se stal zázrak. Sice představitelný ale tak neobvyklý, tak nepravděpodobný, že slovo zázrak je na místě. A zrovna tady je vidět, jak o ten samotný zázrak vůbec nejde. Nebo vlastně jde, ale ne proto, abychom na něj zůstali čučet s pusou dokořán. Má tady vlastně dvě úlohy. Ta první, Petr podle toho zázračného rybolovu poznává v Ježíšovi Boha. To je důležité. Abys Boha rozpoznal, musíš s ním něco prožít. Něco, co budeš považovat za jeho konání. Něco, podle čeho ho poznáš. Podle čeho ho můžeš poznat. Protože nakonec je to vždycky na tobě. Zda řekneš: Aho, to Ty, Bože...děkuju. Nebo zda to vysvětlíš nějak jinak nebo zda to prostě necháš být. Ale něco se stát musí. Ne zrovna kouzelný rybolov. Pro někoho to může být východ slunce po dlouhých šedivých dnech. Ale tenhle zázrak, který byl od boha pro Petra, ten měl ještě jeden úkol. Nepříjemný. Vlastně měl být překážkou.

Existuje taková škaredá věc, které se říká gamblerství nebo gambling. Česky se tomu říká patologické hráčství hazardních her. A člověku, který tomuhle propadne, se říká gambler nebo hráč. A je takové pěkné moudro o hráčích: „Víte co je pro hráče nejhorší? Vyhrát.“ Protože každá výhra tě nutí pokračovat. Jasně, rybaření pro Petra nebyl gambling. Byl to poctivý způsob obživy. Ale vlastně dost nejistý. Jak rybaření dopadne, to je vždycky trochu ve hvězdách. Když děláte zemědělství, jasně, může se něco pokazit, ale většinou to krásně vyroste a máte tu větší tu menší užitek. U rybaření, to je sázka do loterie. A Petrovi se tu noc zrovna nedařilo. A pak přijde Ježíš a strašlivě mu požehná. Dvě lodi plné ryb. Plné tak, až se skoro potápí. Ty jo, děkuju Ježíši. Přesně to jsem potřeboval. Koupím ženě nové boty, zaplatím nájem, splatím dluhy. Konečně se mi daří. Díky Bohu. A ono, od této chvíle budeš dělat něco úplně jiného. Pojď za mnou a následuj mě. Co? Teď? Zrovna teď, když se to povedlo? Když je tady ryb, že bych se konečně mohl mít hezky? Když Pán Bůh žehná, doslova, tak mám to požehnání opustit? Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním.

Vlastně bych úplně tenhle zázrak nechtěl. Opustit to, co znám, v čem jsem docela dobrý a v čem konečně Pán Bůh požehnal? Nevím jak vy, ale mně se do tohohle moc nechce. Vykročit do naprosto neznámé a nejisté budoucnosti. Tím skutečným zázrakem nebyly ty lodě plné ryb. Ale to, že člověk potká Boha, že pozná sám sebe, jak na tom je. A že dokáže i opustit. Přijmout to svoje špatné a dokonce opustit to svoje dobré. A následovat ho. Jít tahat lidi z bryndy. Kamkoli, jakkoli. Ale s Bohem.

Amen